

Janet MacLeod Trotter

*Co šeptá
srdce*

KLOKAN

Copyright © Janet MacLeod Trotter, 2007, 2012, 2021
Czech edition published by arrangement
with Suasive Consultants Private Limited
(www.montsecortazar.com)
Translation © Helena Dvořáková, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
THE TEA PLANTER'S DAUGHTER
vydaného v roce 2021
nakladatelstvím MacLeod Trotter Books Ltd
přeložila Helena Dvořáková
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Filip Šmalec
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v
edici Klokán, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-619-3

Věnování

Na památku mé matky Sheily a jejích bratrů, strýce Duncana a strýce Donalda, kteří všichni započali svůj život v Indii. Byli veselí, laskaví, zábavní, velkorysí, lidštit a nesli v sobě nezlomného ducha rodu Gorrieových plného optimismu, smyslu pro spravedlnost a víry v lidské pokolení. S obdivem a láskou.

1. kapitola

Ásám, Indie, 1904

„Vypadni!“ zařval Jock Belhaven ze své pracovny. „A odnes to smradlavý žrádlo!“

„Ale, sáhíbe, musíte sníst...“

Ozval se tříštivý zvuk porcelánu narážejícího na teakový rám dveří.

„Snažíš se mě otrávit, co?“ hulákal opile Jock. „Vypadni, nebo tě zastřelím! Hergot!“

Clarissa a Olive na sebe ve vedlejším pokoji znepokojeně pohlédly; přes tenké stěny bungalovu slyšely každé slovo. Olive, s očima vytřeštěnýma hrůzou, při řinčení dalších rozbíjejících se talířů upustila smyčec svých houslí. Clarrie vyskočila z křesla u krbu.

„Neboj se, uklidním ho.“ Přemohla se, aby se na svou strachem zkoprnělou mladší sestru pousmála, a rozběhla se ke dveřím, kde se málem srazila s Kamalem, jejich bengálským *khánasámou*, který se šokovaným výrazem ve vousaté tváři kvapně couval z Jockovy pracovny. Provázela ho smršť sprostých nadávek.

„Sáhíbovi být špatně,“ řekl a rychle zavřel dveře. „Zuří jako tygr.“

Clarrie položila ruku na starcovu paži. Kamal sloužil jejímu otci od doby, kdy působil v armádě, dávno před Clarriiným narozením, a věděl, že ten běsnící opilec za dveřmi je pouhým žalostným stínem kdysi vitálního, dobrosrdečného muže.

„Musel být ve vesnici a koupit si alkohol,“ zašeptala. „Tvrdil, že jde na ryby.“

Kamal kajícíně zavrtil hlavou. „Je mi to líto, slečno Clarisso.“ „Není to tvoje vina,“ odvětila rychle. Nešťastně naslouchali, jak Jock nadává a hází věcmi po místnosti.

„Váš otec za to nemůže,“ podotkl Kamal. „To ta horečka. Když ho přepadne, on muset pít, aby utišil bolest. Za pár dní být jako rybička.“

Taková loajalita Clarrie dojala, oba však věděli, že jejího otce netrápí jen záchvaty zimnice. Jeho pití se neustále zhoršovalo od chvíle, kdy při strašlivém zemětřesení zemřela její matka – potřetí těhotná ležela v posteli a rozmačkal ji vyvrácený strom. Teď měl Jock oficiálně zakázáno kupovat si alkohol v důstojnické jídelně v Šilaungu a obezřetně se k němu chovali i v klubu plantážníků v Tezpuru, při těch vzácných příležitostech, kdy se vydali hlouběji do vnitrozemí na jezdecké klání nebo na dostihy. Už si nemohl dovořit bedny whisky z Kalkaty, a tak byl odkázaný na lacinou ohnivou vodu od vesničanů z kmene Khásí nebo na misky s opiem, aby otupil své zoufalství.

„Běž připravit čaj,“ navrhla Clarrie, „a zůstaň s Olive. Je nerada sama. Já se postarám o otce.“ Povzbudivě se na Kamala usmála, zhluboka se nadechla a odhodlaně zaklepala na dveře pracovny. Otec na ni křikl cosi v nesouvislé směsici angličtiny a bengálštiny. Clarrie odvážně pootevřela dveře.

„Babu,“ oslovila ho láskyplným pojmenováním, které používala v dětství, „to jsem já, Clarrie. Můžu jít dál?“

„Táhni k čertu!“ zavrčel.

Clarrie strčila do dveří a vklouzla dovnitř. „Přišla jsem ti dát dobrou noc, Babu,“ pokračovala. „Napadlo mě, jestli bys před spaním neměl chuť na trochu čaje?“

Ve žlutém světle olejové lampy viděla, jak se tam uprostřed všeho toho nepořádku kymácí jako přeživší trosečník po bouři. Na dřevěné podlaze se mezi rozprsknutou směskou rýže a dhálu povalovaly plesnivé knihy stržené z polic a střepy modrobílého porcelánu – matčina oblíbeného, s motivem

vrby. U nohou mu ležela smažená ryba. A navzdory chladnému vzduchu se v místnosti vznášel silný zápach alkoholu a potu.

Clarrie se snažila nedat najevo své zděšení, zdržela se veškerých komentářů, překročila ten binec a vešla do místnosti. Upozorňovat na něj teď nemělo smysl, otce by tím jen rozzuřila. Ráno ho budou pronásledovat výčitky svědomí. Přestože ji podezřívavě pozoroval, jeho námitky ustaly.

„Pojď se posadit ke krbu, Babu,“ přemlouvala ho. „Znovu ho roztopím. Vypadáš unaveně. Chytil jsi dnes nějakou rybu? Ama říkala, že její synové včera v Um Širpí ulovili několik velkých mahsírů. Možná bys to tam měl zítra zkusit. Vyjedu si a omrknu to tam, ano?“

„Ne! Neměla by ses venku pohybovat sama,“ zamumlal. „Levharti...“

„Dávám si pozor.“

„A ti chlapi.“ Zabuřel.

„Jací chlapi?“ Nasměrovala ho k ošuntělému křeslu.

„Verbíři... Čmuchají tady kolem... Zatracení Robsonové.“

„Wesley Robson?“ zeptala se překvapeně Clarrie.

„Z Oxfordské plantáže?“

„Jo,“ vyhrkl Jock a znovu se rozčílil. „Snaží se mi ukrást dělníky!“

Není divu, že otec byl v takovém stavu. Některé velké čajové plantáže, jako třeba Oxford, si při hledání nových pracovních sil pro svá rozsáhlá pole počínaly vskutku bezohledně. Clarrie potkala Wesleyho Robsona loni na zápase póla v Tezpuru; byl to jeden z těch neomalených mladíků, kteří nedávno přijeli z Anglie, pohledných a arogantních, přesvědčených, že po třech měsících vědí o Indii víc než ti, co tu strávili celý život. Její otec se proti němu okamžitě vymezil, protože patřil k Robsonovým z Tynesidu, k vlivné rodině, která stejně jako Belhavenovi začínala coby pachtýři, ale zbohatla na kotlích a nyní investovala do čaje. Zdálo se, že vše, na co sáhnou, jim přinese nemalé peníze. Robsonovi

a Belhavenovi se před lety rozhádali kvůli jakémusi zemědělskému vybavení.

„Viděl jsi pana Robsona?“ zeptala se znepokojeně Clarrie.

„Táboří na břehu Um Širpí.“ Jock si odfrkl.

„Možná si jenom vyrazil na ryby,“ podotkla ve snaze ho uklidnit. „Kdyby nabíral lidi na práci na plantážích, obcházel by vesnice a rozdával peníze a opium, jako by mu to tu patřilo.“

„Snaží se mě zničit.“ Jock se nenechal uchlácholit. „Jeho strýc, starej Robson, byl stejnej – vytlačil máho tátu z kšeftu. Nikdy mu to neodpustím. Teď jsou v Indii – v mojí Indii. Jdou po mně...“

„Nerozčiluj se,“ řekla Clarrie a rychle ho vedla ke křeslu. „Nikdo nás z obchodu nevytlačí. Ceny čaje určitě zase brzy stoupnou.“

Seděl tam, shrbený a se strhaným obličejem, a pozoroval ji, jak zlehka fouká do skomírajících uhlíků a přikládá klacíky. Jakmile se oheň s praskotem znovu rozhořel, místnost prostoupila sladká vůně santalového dřeva. Opatrně se na otce podívala. Bradu měl svěšenou na hrudi a jeho přivřené oči působily ospale. Tvář měl pohublou, hlavu téměř plešatou a jeho zvrásněná kůže připomínala starou useň. Nebýt jeho evropského oblečení, vypadal by spíš jako hinduistický asketa než jako voják, který se stal plantážníkem.

Clarrie v podřepu přikládala do ohně. V duchu slyšela matčin libozvučný hlas, který ji něžně napomínal: „Nedřepej si jako prostá venkovanka – seď jako dáma, Clarisso!“ V poslední době bylo občas obtížné vybavit si matčinu tvář; její opatrný úsměv a ostražitě hnědé oči, její tmavé vlasy stažené do úhledného drdolu na zátylku. Otec měl na stole fotografii zachycující celou jejich rodinu při odpolední svačině na verandě; malá Olive sedí otci na klíně a netrpělivá pětiletá Clarissa se vyvléká z matčiny ruky, obličej má rozostřený a zjevně je otrávená tím, že před fotografem musí vydržet bez hnutí. Její matka však zůstala klidná; štíhlá, krásná prerafaelitská postava s lehkým zádumčivým úsměvem.

Ama, jejich stará chůva, Clarrie říkala, že čím je starší, tím víc se podobá své matce. Zdělila tmavou pleť a velké hnědé oči Jane Cooperové, zatímco Olive měla nazrzlé vlasy a světlejší pleť Belhavenových. Sestry si nebyly vůbec podobné a pouze Clarriin vzhled prozrazoval indický původ jejich matky míšenky. Ačkoli vyrůstaly na Belgúrí, chráněné před společností, věděla, že v britských kruzích je jejich rodina považována za poněkud pobuřující. Mnoho mužů mělo indické milenky, nicméně její otec porušil konvence tím, že si jednu vzal za ženu a usadil se s ní. Jane Cooperová, dcera britského úředníka a ásámské dělnice v hedvábném průmyslu, vyrostla v katolickém sirotčinci a po absolvování misijní školy v Šilaungu se stala učitelkou.

Jako by to nebylo už tak dost pohoršující, vyvolal Jock další rozpaky očekáváním, že anglo-indická společnost přijme jeho dcery jako ryzí anglické růže. A aby tomu nasadil korunu, tenhle nadutý voják z divokého Northumberlandu se ještě navíc domníval, že umí pěstovat čaj.

Clarrie slyšela urážlivé poznámky v kostele i v klubu a cítila odmítavý postoj žen z vojenské čtvrti v Šilaungu, které se přestaly bavit, jakmile vstoupila do krámků na tržišti. Olive tyhle nákupy nesnášela, ale Clarrie se těmi úzkoprsými osobami nehodlala nechat vyvést z míry. Měla větší právo tady žít než kterákoli z nich a svůj domov mezi ásámskými kopci nesmírně milovala.

Přesto sdílela otcovy obavy o majetek. Strašlivé zemětřesení před sedmi lety zpusťovalo celé hektary svahu a museli jej znovu osázet, což stálo spoustu peněz. Čajovníky teprve nyní dozrávaly, zatímco trh s jejich jemnými lístky se podle všeho rozplynul jako ranní mlha. Nenasytné britské chuťové buňky si teď žádaly silné, robustní čaje z horkých, vlhkých údolí Horního Ásámu. Přála si, aby existoval někdo, na koho by se mohla obrátit o radu, protože její otec byl zřejmě odhodlaný se zničit.

Clarrie se na něj podívala. Podřimoval. Vstala a ze skládacího lůžka v rohu místnosti přinesla deku. Její otec tady spal posledních sedm let, nedokázal vstoupit do ložnice, v níž zemřela jeho milovaná Jane. Clarrie ho do ní zabalila. Pohnul se a jeho oči se třepotavě otevřely. Upřeně na ni pohlédl a poklesla mu brada.

„Jane?“ hlesl vyčerpaně. „Kde jsi byla, zlato?“

Clarrie zatajila dech. V opilosti si ji často pletl s její matkou, ale pokaždé to s ní otrásl.

„Spi,“ řekla tiše.

„Děcka.“ Zamračil se. „Jsou v posteli? Musím jim dát dobrou noc.“

Snažil se zvednout, ona ho však jemně zatlačila zpátky. „Jsou v pořádku,“ zašeptala. „Spí... Nebuď je.“

Svezl se pod přikrývku. „Dobře,“ vzdychl.

Naklonila se k němu a políbila ho na čelo. V očích ji zašťipaly slzy. Přestože jí bylo teprve osmnáct, tížila ji hromada povinností. Jak dlouho takhle můžou pokračovat? Nejenže čajová plantáž upadala, ale dům potřeboval opravit a Olivina učitelka hudby si právě zvedla honorář. Clarrie potlačila paniku. Až otec vystřízliví, promluví si s ním. Dříve či později se bude muset jejich problémům postavit čelem.

Když se vrátila do obývacího pokoje, našla Olive, jak se krčí v křesle, objímá si kolena a pohupuje se sem a tam. Kamal stál vedle vyřezávaného stolku u okna a hlídal stříbrnou čajovou konvici.

„Spí,“ řekla jim. Olive se přestala pohupovat. Kamal souhlasně přikývl a nalil Clarrie šálek čaje, zatímco ona si šla sednout vedle sestry. Položila Olive ruku na vlasy a odhrnula jí je z obličeje. Dívka sebou trhla a odtáhla se, její tělo bylo napjaté jako struna. Clarrie slyšela výmluvné sípání předcházející záchvatu astmatu.

„Nic se neděje,“ řekla uklidňujícím hlasem. „Jestli chceš, můžeš pokračovat ve hraní.“

„Ne, nemůžu,“ lapala po dechu Olive. „Jsem moc rozrušená. Proč tak křičí? A rozbíjí věci? Pořád něco rozbíjí.“

„Nemyslí to tak.“

„Proč mu v tom nezabráníte? Proč mu nezabráníte v pití?“

Clarrie pohledem mlčky prosila Kamala, který právě postavil její šálek na malý vykládaný stolek vedle ní.

„Já všechno uklidím, slečno Olive. Ráno být všechno zase lepší,“ pronesl.

„Už to nikdy nebude lepší! Chci svoji maminku!“ naříkala Olive. Propukla v záchvat kašle, toho zvláštního sípavého kašlání, které ji trápilo v chladném období, jako by se snažila vypudit špatný vzduch. Clarrie ji držela a mnula jí záda.

„Kde máš masť? V ložnici? Dojdu pro ni. Kamal uvaří vodu, abys mohla inhalovat, vid', Kamale?“

Pobíhali kolem a starali se o Oliviny potřeby, dokud se dívka neutišila a její kašel nepolevil. Kamal uvařil čerstvý čaj s hřejivým kořením: skořicí, kardamomem, hřebíčkem a zázvorem. Clarrie vdechovala jeho vůni, usrkávala zlatavou tekutinu, a její nervy byly s každým douškem klidnější. Všimla si, že i Olive se do pobledlé tváře našťěstí začíná znovu vracet barva.

„Kde je Ama?“ zeptala se Clarrie, když si uvědomila, že ženu neviděla od oběda. Byla příliš zaneprázdněná dohledem nad pletím na čajové plantáži, než aby to zaznamenala.

Kamal s nelibostí zavrtěl hlavou. „Toulá se ve vesnici. Dělat si, co se jí zlíbí.“

„Jeden z jejích synů je nemocný,“ podotkla Olive.

„Proč se mi o tom nezmínila?“ podivila se Clarrie. „Doufám, že to není nic vážného.“

„To nikdy vážné,“ prohlásil Kamal. „Vždycky bolest zubů nebo větry. Ale Ama hned letí jako kvočna.“ Zakdálal.

Clarrie si se smíchem odrkla a Olive se usmála. „Neutahuj si z ní,“ řekla Clarrie. „Obskakuje tě stejně jako koholi z nás.“

Kamal se ušklíbl a pokrčil rameny, jako by chování Amy a jí podobných bylo mimo jeho chápání.

Krátce nato se všichni uložili ke spánku. Olive se pod chladnou vlhkou přikrývkou přitulila ke Clarrie. Za noci, kdy byl jejich otec posilněn alkoholem, třináctiletá dívka vždycky žadonila, aby mohla spát v Clarriině posteli. Ne že by k nim Jock někdy vtrhl a vzbudil je, ale jakýkoli noční zvuk – houkání sovy, řev šakala nebo vřiskot opice – Olive rozechvíval nepochopitelným strachem.

Clarrie zůstala vzhůru ještě dlouho poté, co Olivino hlučné dýchání vystřídal pravidelný spánkový rytmus. Spala neklidně a probudila se ještě před svítáním. Nemělo smysl dál ležet a lámat si hlavu nad problémy. Vyrazí si na ranní vyjížďku. Vyplížila se z postele, rychle se oblékla a vyšla z domu, aby zamířila ke stájím, kde její bílý poník Princ tiše zafrkal na pozdrav.

Když se k němu přitiskla a nasála jeho teplou vůni, rozbušilo se jí srdce. Koupili ho od bhútánských obchodníků během výjimečné dovolené v podhůří Himálaje – poté co zemřela její matka. Otcí život na Belgúrí připadal nějakou dobu nesnesitelný, a tak pár měsíců putovali, přičemž Olive, s dychtivým obličejíkem vykukujícím zpod velkého lýkového klobouku, přepravovali v koši zavěšeném mezi tyčemi. Clarrie si statného, hbitého poníka okamžitě zamilovala a její otec ho schválil.

„Bhútánští poníci jsou vynikající. Jistěže ho můžeš mít.“

Clarrie na něm od té chvíle jezdila téměř každý den. Pohled na ni byl dobře známý prakticky každému v okolí plantáže a na přilehlých lesních stezkách. Lovci a vesničané ji hlasitě zdravili a ona často zastavovala, aby si s nimi vyměnila zprávy o počasí, informace o stopách zvěře nebo předpovědi ohledně monzunů.

S tichým šepotem osedlala Prince, vyvedla ho do svěžího vzduchu těsně před rozbřeskem a poté pokračovala po pěšině, která se vinula od jejich domu přes zarostlou

zahrada. Jakmile prošla spleť pepřovníků, bambusu, ratanu a zimolezu, vyhoupla se do sedla, přehodila si přes ramena hrubou deku a vyrazila na cestu.

V pološeru viděla zašpičatělé řady čajovníků, jež se kádovitě svažovaly po strmém svahu. Z vesnic ukrytých v džungli pod nimi stoupaly sloupy přízračného dýmu z prvních ranních ohňů. Kolem ní se na světlém obzoru černaly kuželovité, hustě zalesněné vrchy. Jela dál lesem tvořeným borovicemi, damarovníky a duby, a noční zvuky pozvolna ustupovaly křiku probouzejících se ptáků.

Clarrie jela téměř hodinu, dokud nedorazila na vrchol svého oblíbeného kopce. Z lesního porostu se vynořila na mýtinu právě za svítání. Kolem ní ležely vyvrácené kamenné bloky starého chrámu, už dávno porostlé popínavými rostlinami džungle. Vedle nich, chráněná tamarindem, se nacházela chýše svatého muže postavená z palmového listí a mechu. Střechu měla pokrytou jasmínem a mimózou a rozprostírala se u ní nádherná růžová zahrada, o níž se muž staral. Z nedaleké skály vyvěral křišťálově čistý pramen, plnil tůňku a pak zase mizel pod zemí. Bylo to magické místo plné pronikavě vonících květín, jež skýtalo ohromující výhled táhnoucí se na míle daleko. Jelikož se z chýše nekouřilo, Clarrie předpokládala, že svámí je na cestách.

Sesedla a dovedla Prince k tůnce, aby se napil. Posadila se na polorozpadlý sloup s vytesanými tygry a pozorovala postupující úsvit. Daleko na východě ze tmy vystupovaly vysoké zelené kopce Horního Ásámu. Mohutná řeka Brahmaputra, jež si razila cestu úrodným údolím, se skrývala v závojích mlhy. Za ní, při pohledu na sever, Clarrie viděla, jak světlo dopadá na vzdálené vrcholky Himálaje. Vyčnívaly z mlhy, rozeklané a nadpozemsky krásné, a jejich zasněžené svahy se za svítání barvily do karmínova.

Clarrie, zabalená do deky, seděla bez hnutí, jako by ji někdo očaroval. Zatímco Princ se šel pást opodál, sluneční paprsky nabíraly na síle a vzdálené hory zlatly jako chrámové střechy.

Nakonec si povzdechla a vstala. Tohle místo vždycky uklidnilo její rozjitřené myšlenky. Nechala u svámího dveří pytlíky s čajem a cukrem a znovu naskočila na Prince. Tichý zvuk ji přiměl k otočení. K tůňce se právě skláněla úchvatná laň daňka, aby se napila. Clarrie byla ohromená, že zvíře bez jakéhokoli náznaku strachu dokráčelo tak blízko k nim.

O chvíli později z okolních stromů zazněl ohlušující výstřel. Laň prudce zvedla hlavu, jako by někdo trhl za opratě. Druhý výstřel proletěl tak blízko, že se Princ vyděšeně vzepjal. Clarrie zoufale svírala otěže, aby ho uklidnila. Třetí výstřel zasáhl laň a její nohy se složily jako domeček z karet.

Clarrie, šokovaná brutalitou toho okamžiku, povolila sevření. Princ tančil v šílených, zděšených kruzích a podkluzoval na mokřím listí. V další vteřině ji vyhodil ze sedla a ona dopadla na vlhkou zem. Udeřila se hlavou o kámen a všechno před ní se zbarvilo do ruda. Slyšela křičící mužské hlasy a kroky blížící se směrem k ní.

„Ty blázne!“ zahřímal hluboký hlas.

„Je to jen nějaký zatracený domorodec,“ rozčiloval se jiný.
„Vypálil jsem varovný výstřel.“

„Vždyť je to žena, proboha!“

Clarrie chtěla dál poslouchat, ale jejich hlasy slábly. O kom to mluvili? Než stačila najít odpověď, ztratila vědomí.

2. kapitola

Když se Clarrie probudila, ležela pod plátěným přístřeškem. Na stoličce seděl jakýsi muž s hustým zrzavým knírem a zíral na ni.

„Probouzí se!“ zvolal a napůl vstal.

Další muž típl botou cigaretu a popošel dopředu. Tyčil se nad ní, tmavě hnědé vlasy měl nakrátko střižené a vystouplo

bradu hladce oholenou. Díval se na ni pronikavýma zelenýma očima. Clarrie věděla, že je jí ten pohledný muž povědomý a že by ho měla znát. Ale kdo to byl? A co tu dělala ona?

„Slečno Belhavenová?“ nadnesl a tázavě povytáhl husté obočí. „Jsme rádi, že jste otevřela oči.“

„Je mi to strašně líto,“ vyhrkl druhý muž. „Neměl jsem tu laň zastřelit tak blízko vás. Nikdy bych to neudělal, kdybych věděl, že jste... no... byla jste schovaná v té dece a měla na sobě kalhoty jako muž... prostě jsem si myslel... Sledoval jsem to zvíře dobrých dvacet minut... a nechtěl jsem promarnit příležitost, chápete?“

Ta laň! Clarrie si náhle vzpomněla na strašlivý pohled na překrásné zvíře zastřelené přímo před jejíma očima a na Princovo zděšení z létajících kulek. Pokusila se posadit, jenže při tom pohybu se jí málem rozskočila hlava.

„Princ... Kde je?“ zalapala po dechu.

Vyšší muž si ji posměšně prohlížel. „Předpokládám, že tím nemyslíte žádného ze svých zachránců?“

„Zachránců?“ Clarrie ho zpražila pohledem. „Málem jste mě a mého poníka zabili. A ta ubohá laň...“

Sesunula se dozadu a dotkla se místa, kde ji to bolelo nejvíc. Někdo jí hlavu omotal obvazem. Bolestivě sebou trhla. „Kde je můj poník Princ?“

„Má se skvěle,“ odpověděl muž s vojenským knírkem. „Nosiči ho krmí. Musím říct, že je to krásné zvíře, slečno Belhavenová. Ale vážně si myslím, že byste v tuhle hodinu neměla jezdit sama. Divím se, že vám to otec dovolí. Tohle jsou divoké a nebezpečné kopce.“

Clarrie se na něj ostře podívala. „Zdá se, že jediné nebezpečí hrozí od lovců, kteří se nemůžou dočkat, až stisknou spoušť.“

Muž zrudl a poodstoupil. „Teda, Robsone, vidím, že má bojovného ducha po svém otci.“

Jeho společník se uchechtl tichým, sytým smíchem. „Varoval jsem tě,“ řekl, aniž by z Clarrie spustil oči. „Belhavenovi

jsou známí svou plamennou pýchou.“ V tu chvíli Clarrie poznala ten hluboký hlas s nádechem severoanglického akcentu, podobného akcentu jejího otce.

„Wesley Robson!“ zvolala. „Už si vzpomínám.“

„Jsem polichocen,“ zašeptal, „že si ze všech mladých mužů, kteří na setkání plantážníků usilovali o vaši pozornost, pamatujete zrovna mě.“

„Nebudte,“ opáčila pobouřeně Clarrie. „To jen proto, že mě otec upozornil, že patříte k těm problémovým Robsonovým, a řekl mi, abych se vám vyhýbala.“

Rozčílilo ji, že Wesley se tomu jen zasmál. „A vy se vždycky řídíte otcovými radami?“

Zarděla se. „Samozřejmě.“

„A radí své krásné mladé dceři, aby se takhle brzo ráno vydávala sama na projíždku, dobrou hodinu cesty od domova?“

Clarrie, popuzená jeho blahosklonným tónem, se namáhavě zvedla. „Můj otec ví, že jsem dobrá jezdyně. Znáám tyhle kopce mnohem lépe, než je kdy budete znát vy nebo váš přítel, i když si myslíte, že vám to tu patří. Hlava jí třeštila, když se postavila na nohy. „Prosím, přiveďte mi Prince.“ Pak se jí ke vši smůle podlomila kolena. Wesley ji pohotově zachytil.

„Opatrně,“ řekl a přitiskl ji k sobě. Voněl dřevěným kouřem a ještě něčím zemitějším. Byla natolik blízko, že si všimla malé jizvičky na jeho levém obočí, která podtrhovala jeho sarkastický výraz. Opálený obličej měl kolem očí zbrázděný drobnými vráskami od mžourání do tropického slunce. Zářivá zeleň jeho duhovek byla doslova fascinující.

„Nejste ve stavu, abyste pokračovala v jízdě, slečno Belhavenová.“ Jeho společník byl neoblomný. „Rozhodně ne.“

„Obávám se, že nám budete muset dovolit, abychom se o vás postarali,“ pronesl Wesley. Clarrie v jeho hlase slyšela výsměch. Velice dobře si uvědomovala jeho silné paže, které ji držely na nohou, a jeho dech ve svých vlasech. Celá roztrěsená se znovu posadila.

Wesley nedbal na její protesty, že nemá hlad, a přikázal jednomu ze sluhů, aby jí přinesl horký čaj a míchaná vajíčka. Samotnou ji překvapilo, že je snědla a vzápětí přijala i druhou porci. Muži zatím kouřili a pozorovali ji, jako by byla nějaký zvláštní nový živočišný druh, který objevili v lese.

„Výborně, jen tak dál!“ poznamenal mladý nižší důstojník, který se jí představil jako Harry Wilson a ujistil ji, že dokud zůstane v kasárnách v Šilaungu, bude jí k službám. „Wesley je můj přítel, potkali jsme se na lodi během plavby z Anglie, skvěle jsme si sedli. Pojí nás láska k rybaření a k lovu. Zdejší krajina je úžasná na lov ptáků. Prý se tu dobře daří i divokým prasatům a medvědům, ale zatím jsem neměl to štěstí. Možná by mi váš otec mohl poradit?“

„Jeho vášní je rybaření,“ odvětila Clarrie. „Lov velké zvěře nesnáší.“

„Víte, že minulý týden potkali přímo uprostřed města levharta?“ Harry pokračoval, jako by snad nic neřekla. „Za bílého dne si to přes místní tržiště namířil na hřbitov u kasáren. Opaľoval se na náhrobku, když ho obklíčili. Nádherné zvíře. Plukovníkova žena si z jeho kůže nechává udělat koberec.“

Clarrie přemítala, jestli ten upovídaný voják svým nekončným žvaněním nepřivádí své druhy k šílenství. Možná ho ticho uvádělo do rozpaků nebo se mu prostě stýskalo po domově. Neměla by ho soudit moc přísně, protože sama strávila spoustu marných hodin teskněním po své mrtvé matce a zpívala si všechny písně, na něž si vzpomněla. Nenáviděla to ticho v domě, který kdysi zněl matčiným zpěvem. Zavřela oči, aby tu vzpomínku zaplašila.

„Harry, myslím, že slečna Belhavenová je unavená,“ vložil se do toho Wesley. „Nechme ji odpočinout. Jeden z nás může zajet za jejím otcem a oznámit mu, že jeho dcera je v bezpečí.“

„Samozřejmě,“ přikývl horlivě Harry. „Já pojedu. To je to nejmenší, co můžu udělat.“

„To není nutné,“ namítla vlažně Clarrie.

„Lehněte si,“ nařídil Wesley a zavedl ji dál do stanu. „Až si odpočinete, zavezeme vás domů.“

Clarrie se podvolila a natáhla se na polní lůžko. Wesley ji přikryl její vlastní dekou.

„Je to trochu provizorní,“ omlouval se, „ale dostatečně pohodlné.“

Najednou si uvědomila, že to je jeho stan a jeho lůžko. Cítila z nich kafr a kouřovou mužnou vůni. Kdyby ji tak nebolela hlava, možná by protestovala. Ale teď si přála jen zavřít oči a počkat, až ta bolest odezní.

Okamžitě usnula. Po probuzení její první pohled padl na Wesleyho sedícího na skládací židli u vchodu do stanu, dlouhé nohy měl natažené dopředu a četl si. Překvapilo ji to. Působil dojmem akčního muže, který čtení bude považovat za zbytečnou činnost, avšak jeho široké čelo a výrazné rysy svědčily o naprostém zaujetí knihou. Vycítil, že ho sleduje, otočil se a mlčky se na sebe dívali. Clarrie intimita toho okamžiku, kdy ležela v posteli onoho cizího muže, zatímco on ji v blízkosti střežil, vehnala ruměnce do tváří.

„Co to čtete?“ zeptala se, aby skryla rozpaky.

Zaklapl knihu. „*Sport v britské Barmě*,“ přečetl nahlas název, „od kapitána Polloka. Vypůjčil jsem si ji z Harryho svinčíku. Velmi užitečná příručka o nejlepších místech k rybaření v Ásámu – ovšem dobrých třicet let zastaralá. Sám bych to asi zvládl líp.“ Hodil knihu na podlahu, vstal, přistoupil ke Clarrie a zahleděl se na ni. „Už je vám lépe, Clarisso?“

„Ano, děkuji,“ odvětila a sklopila zrak. Znervózňovalo ji, že je tak blízko a že ji oslovuje křestním jménem, jako by byli přátelé. „Ráda bych už jela domů.“

„Zatím nikam nepojedete. Dovolte mi, abych se na vás podíval.“ Natáhl se k ní a vzal ji za ruku. Clarrie při tom doteku nadskočila a vyděšeně vytřeštila oči. Wesley ji rychle pustil.

„Proč mě tak nesnášíte?“ zeptal se a sraštil čelo.

„Neznám vás dost dobře na to, abych na vás měla nějaký názor,“ opáčila.

Zazubil se. „Taky bych vás samozřejmě rád lépe poznal.“

„Tak jsem to nemyslela,“ pronesla podrážděně Clarrie.

„Tak mi řekněte,“ vybídl ji Wesley, „co si o mně myslíte? Nebo dopustíte, aby nám malicherné předsudky vašeho otce vůči mé rodině zabránily stát se přáteli?“

Jeho narážka na otce Clarrie rozhněvala. Nedokázal si představit, jak moc Jock trpěl, a neměl právo odsuzovat ho jako malicherného. Její první dojem, že Wesley Robson je nesnesitelný a arogantní, se potvrdil. Už ji nebavilo být uvězněná v jeho spartánském stanu.

„Myslím, že jste nafoukanec a máte o sobě příliš vysoké mínění,“ vmetla mu.

Wesley na ni užasle zíral. Poodstoupil a strčil si ruce do kapes. „No, trochu vděku by neuškodila.“

„Vděku?“ vykřikla Clarrie. „Vy máte ale drzost! Hleděla jsem si svého, užívala si svítání na svém oblíbeném místě, když vtom na mě někdo začne střílet a zraní mě... strašně jsem se lekla... a doteď mě bolí hlava... a navíc jste si ze mě před svým kamarádem z armády utahoval, jako bych byla ještě dítě... můj otec bude zuřit, až se to dozví... chci se prostě jen vrátit domů!“

Vzájemně se probodávali pohledem. Wesleymu ve tváři zuřivě škubal sval. Očividně nebyl zvyklý na kritiku, obzvlášť od mladé ženy. No, jí bylo jedno, jestli ho urazila. Celý tenhle zmatek měl na svědomí on. To on by se měl omlouvat jí.

Wesley se otočil a vypochoďoval ze stanu. Slyšela, jak dává rozkazy sluhům, a když vyšla ven, měli už připravené *dóli*, provizorní bambusová nosítka na tyčích.

„Sluhové vás ponesou,“ oznámil jí stroze.

„Radši bych jela na Princovi,“ odpověděla Clarrie.

Přelétl ji posměšným pohledem. „Vašeho drahého poníka povedu zpátky já. Nehodlám nést vinu za to, že omdlíte a spadnete. Nemůžu vašeho otce ještě víc rozrušit.“

Clarrie se na něj vztekle podívala, ale bez dalších námitek vylezla na *dóli*. Vyrázili svižným tempem kupředu a ona brzy litovala svého souhlasu s tím, že ji ponесou. S každým otřesem cítila své pohmožděné tělo a třesla jí hlava. Skřípala zuby a snažila se udržet. Měla trvat na tom, že zpátky pojede sama, ale po Wesleyem a Princovi, kteří kráčeli kdesi za nimi, nebylo ani památky. Čím víc se blížili k Belgúri, tím byla nervóznější. V jakém rozpoložení asi Harry Wilson zastihl jejího otce? Možná už mladého důstojníka s nadávkami a střelbou vyhnal z pozemku za to, že jeho dceru vystavil nebezpečí. Buď to, nebo ještě vyspával kocovinu.

Nosiči se konečně vypotáceli do strmého svahu a prošli zdmi ohraničujícími usedlost. Kamal a Olive jim vyběhli vstříc.

„Slečno Clarisso! Alláh je milosrdný!“ vykřikl Kamal a pomáhal jí z nosítek.

„Kde jsi byla?“ osočila ji Olive. „Sama jsem se tu bála. Je tvé zranění vážné?“

„Ne, akorát trochu bolestivé.“ Clarrie sestru objala. „Mrzí mě, že jsem způsobila takový rozruch.“

Olive ztišila hlas. „Ráno nám trvalo věčnost, než jsme otce probudili. Zatímco ho Kamal holil, musela jsem si povídat s panem Wilsonem. Jeho sestra hraje na violu, věděla jsi to?“

„Ne, ale pro tebe je to jen dobře.“ Clarrie se napjatě posmála. Nebýt toho ztraceného Wilsona, mohla se vrátit z projížďky, aniž by otec cokoli tušil.

Kamal poslal nosiče do kuchyně, aby se občerstvili, a znepokojeně vedl dívky po schodech nahoru. Na verandě, zastíněné přerostlými popínavými rostlinami, tam seděli otec s Harrym a zaujatě debatovali o rybaření.

„Tady je,“ zvolal nervózně Jock. „Moje Clarrie! Pojd, děvče, ať se na tebe můžu podívat.“

Když vstal, Clarrie si všimla, jak je slabý. Oblečení na něm viselo a ruce, které k ní vztahoval, se třásly. Jeho kůže měla

barvu žloutnoucího pergamentu. Opilecké záchvaty si už vybíraly svou daň. Dnes vypadal hůř než kdy dřív.

„Jsem v pořádku, otče,“ řekla rychle. „Je to jen škrábnutí na hlavě.“

Vrávoravě k ní přistoupil, a kdyby ji Olive pořád majetnický nesvírala, objal by ji. Clarrie z jeho dechu okamžitě ucítila alkohol. Mrkla na stůl a viděla, že už pijí. Zachytil její pohled a začal se bránit.

„Co tě to napadlo, takhle se toulat před svítáním? Měla si mě vzbudit, abych mohl jet taky. Vážně, Clarrie, co si o nás tenhle šikovný mladý důstojník pomyslí?“

Clarrie na něj jen zírala. Těžko mohla říct, že ještě dospával svůj včerejší alkoholový exces, když odcházela.

„Mám o vás obou to nejlepší mínění,“ prohlásil pohotově Harry, vstal a nabídl jí místo. „Prosím, nebuďte na slečnu Belhavenovou tak přísný, ten incident byl výhradně moje vina.“

Jock si povzdechl, jako by neměl chuť se hádat. „No, důležité je hlavně to, že se moje holčička v pořádku vrátila.“ Clarrie si všimla, že se mu v očích zaleskly slzy, a povzbudivě se usmála.

Znovu se posadili a Kamal přinesl Clarrie sklenici rododendronové šťávy a několik jejích oblíbených sladkostí: medové sušenky a kokosové koláčky. Vděčně se o ně podělila s Olive, zatímco Harry živě vykládal o rybaření a Jock naléval ze džbánu další venkovskou pálenku. Clarrie přemítala, kdy dorazí Wesley, a připadalo jí zvláštní, že se o něm dosud nikdo nezmiňoval. Teď, když byla v bezpečí domova, začínala litovat ukvapených slov, která mu řekla. Byla v šoku, ale on si její pohrdání nezasloužil.

Přerušily je výkřiky strážného u brány, který ohlašoval dalšího příchozího.

„To bude váš přítel?“ zeptal se Jock.

„Přivádí Prince,“ pronesla Clarrie, zvedla se a zamířila ke schodům.

„Ano, sympatický chlapík,“ podotkl Harry a odkašlal si.

„Kolega důstojník, že?“

„Ne tak docela...“

Clarrie se zastavila a podívala se na Harryho. Z jeho výrazu pochopila, že otci totožnost svého přítele neprozradil. Nechtěl být poslem dalších špatných zpráv.

„Jeho přítel je Wesley Robson,“ řekla a varovně se na otce zamračila. Jock se zatvářil nevěřičně.

„Robson?“ vyprskl. „Toho tady nestrpím...“

„Možná bychom měli jít.“ Harry, celý rudý rozpaky, vstal.

„Prosím, posaďte se,“ vybídla ho Clarrie. Obrátila se na otce. „Vím, že to je těžké, ale pan Robson byl tak laskavý, že se o mě postaral a přivedl zpět Prince. Je to přítel pana Wilsona, takže se k němu musíme chovat zdvořile.“

Než ji otec stačil zastavit, sešla po schodech dolů. Princ, kterého vedli na dvůr, při pohledu na ni zařehlal. Clarrie se k němu vrhla a objala ho kolem teplého krku. Za ním přijížděl v sedle svého koně Wesley.

„Děkuji vám, pane Robsone,“ řekla Clarrie a zvedla oči. „Pojďte si, prosím, dát nějaké občerstvení.“ Opatrně se podíval směrem k domu. „Můj otec vám chce také poděkovat.“

Tázavě se na ni zadíval, nicméně přikývl a sesedl. Kamal zavolal podkoního, aby odvedl koně do stájí, a Clarrie zatím s Wesleyem mířila kolem mosazných květináčů nahoru na verandu. Jock mu odměřeně pokynul a ukázal na židli, ale i když se Wesley usadil, dál ho probodával pohledem. Až Clarrie novému hostu nabídla a nalila pití. Harry vyplnil trapné ticho žvaněním o muškaření a převyprávěl svému příteli, co mu Jock říkal o místním zvyku používat kůru k omámení ryb, aby vyplavaly na hladinu.

Clarrie se omluvila. Toužila se jen vysvléct ze špinavého oblečení a naložit se do horké vany. Olive ji následovala do domu.

„Je hezký, vid’?“ řekla stydlivě a namotávala si dlouhé zrzavé vlasy na prsty.

Clarrie se při sundávání obvazu z hlavy podívala v zrcadle na sestru. „Asi ano,“ přitakala a jemně se dotkla sedřené boule na spánku. Vypadalo to čistě. Ať už ji ošetřil kdokoli, odvedl dobrou práci – nejspíš některý ze sluhů.

„No, myslím, že je moc hezký,“ pokračovala Olive a celá přitom zrůžověla. „Je to přesně ten typ muže, kterého bych si jednou chtěla vzít.“

Clarrie se překvapeně otočila a zasmála se. „Vážně?“

„Ano, vážně.“ Olive se začervenala ještě víc. „Až na to, že je zřejmé, že ses mu zalíbila ty.“

„Nebud' směšná,“ vyhrkla Clarrie. „Vím určitě, že ne. Je to typ muže, který se stará jen sám o sebe.“

„Nebud' tak zlá.“ Olive se zamračila. „Říkej si, co chceš, mně se líbí. A jednoho dne, až dospěju, se o mě třeba taky bude zajímat.“

Clarrie si odfrkla. „Jen ať tě neslyší otec.“

„A proč by neměl? Otcí se líbí. Jejich povídání o rybaření ho tak bavilo, že ho ani nenapadlo jít ti naproti.“

Jakmile si Clarrie uvědomila svůj omyl, ucítila, jak se jí hrne krev do tváří. „Ach, ty myslíš Harryho Wilsona!“

„No jistě,“ odvětila Olive a upřela na sestru pronikavý pohled. „O kom sis myslela, že mluvím?“

Clarrie se odvrátila a začala se svlékat. „Chovala jsem se hloupě. Jsem ráda, že se ti líbí. Je velmi přátelský.“

Olive se rozzářila. „Můžeme ho požádat, aby zůstal na večeři?“

Clarrie se sevřelo srdce. „Jestli chceš,“ souhlasila.

Překvapilo ji, že hosté pozvání na večeři ochotně přijali, i když ho pronesla poněkud vlažně a Jock se nesouhlasně zamračil. Zatímco Harry a Wesley odešli rybařit pod nedařlý vodopád, Clarrie otcí připomínala: „Pořád nám říkáš, jak Northumbrijci nikdy nepošlou cizince od svého krbu hladové. Kromě toho jste si s panem Wilsonem přece skvěle padli do noty.“

„Proti panu Wilsonovi nic nemám,“ vybuchl Jock a mrzutě se stáhl do své pracovny. Clarrie si rezignovaně povzdechla a šla s Kamalem probrat jídelníček.

„Už se vrátila Ama?“ zeptala se. Kamal zavrtěl hlavou. Zkoumala jeho tvář. „Je tu něco, co jsi mi neřekl?“

Kamal s dlouhým povzdechem vyfoukl tváře. „Služebnictvo si šušká.“ Pokrčil rameny.

„A?“

„Její nejmladší syn být vážně nemocný, říkají. Ošetřuje ho.“

„Co mu je?“ zeptala se znepokojeně Clarrie.

Kamal hovořil velice tiše. „Nejdřív malárie. Teď úplavice.“

„Malárie?“ Clarrie byla zmatená. „Ta se přece v horách nevyskytuje.“ Pohled na Kamalův obličej v ní vzbudil podezření. „Nepracoval náhodou v údolí pro naše konkurenty?“

Kamal přikývl a bázlivě se rozhlédl. „To vy nesmíte říkat, slečno Clarisso.“

Clarrie se rozbušilo srdce. „Porušil smlouvu, vid’? Utekl.“ Kamal znovu přikývl. Chytila ho za paži. „Z jaké plantáže? Prosím, neříkej mi, že je na útěku z Oxfordu?“

„Ano,“ hlesl neslyšně.

„Bůh nám pomáhěj.“ Clarrie se zachvěla. „Ve vesnici máme uprchlíka z čajové plantáže Robsonových a na večeri dorazí jejich hlavní verbíř!“

Kamal si přiložil prst na rty, aby ji umlčel. Clarrie nevěřícně zavrtěla hlavou. „Musím jít za Amou – zjistit, jestli jí můžu nějak pomoci.“

Kamal se zatvářil zděšeně. „Ne, slečno Clarisso, tak vy to desetkrát zhoršíte. Váš otec se bude vyptávat. Bude moc naštvaný, že Amin syn pracovat pro velké čajové muže. Pak se to dozvědět Robson sáhib a začít hotové peklo.“

Clarrie zaváhala. „To poslední, co chci, je dělat Amě problémy nebo vidět Wesleyho Robsona, jak táhne jejího syna pryč.“

Kamal přikývl. „Vy musíte odpočívat. Pořád máte bolavou hlavu.“

Clarrie to vzdala. „Pošleš Amě dolů nějaké léky?“

Kamal přitakal a Clarrie se odebrala do ložnice, aby si lehla. Přišla tam za ní Olive.

„Chceš, abych ti předčítala?“ zeptala se.

Clarrie se usmála. „To by bylo milé.“

Olive si z knihovničky, kterou jim vyrobil otec, vybrala román od Thomase Hardyho a začala číst. Hlas měla jasný a četla plynule. Clarrie žasla nad tím, že její sestra, jež byla z velké části samouk, tak vyniká v umění. Byla rovněž nadanou malířkou. Jako malé holčičky je učila matka, ta ale zemřela v době, kdy Olive ještě nebylo ani sedm let. Clarrie ji dál učila matematiku a spolu s Amou ji zasvěcovaly do šití, krejčovství a vaření. Lásku ke čtení s ní ovšem sdílel především Jock, který podporoval i její hudební a výtvarné vlohy. V mládí hrával na housle, a když bylo Olive deset, hrála na jeho starý nástroj stejně dobře jako on. Jockův zájem sice v posledních letech ochabl, ale Clarrie byla rozhodnutá omezit výdaje na domácnost, aby Olive mohla každé dva týdny platit lekce u učitelky ze Šilaungu.

Clarrie usnula za doprovodu sestřina rytmického hlasu a probudila se až ve chvíli, kdy slunce zapadlo za kopec a džungle ožila večerními zvuky. Cítila se mnohem lépe, vstala a rychle se oblékla do svých nejlepších šatů – z hedvábí broskvové barvy s krémovou krajkou –, jež zdědila po matce. Pečlivě si rozčesala vlasy a upravila si je do volných loken, aby zakryla odřeninu na spánku. Zatímco se chystala, hlavou se jí neustále honily myšlenky na Wesleyho. Možná se v názoru na něj unáhnila. V Indii byl zatím krátce a teprve se rozkoukával.

Začínalo jí docházet, že by jim Wesley mohl být užitečný. V obchodě s čajem si už budoval jméno a měl vlivné společníky. Proč tedy jeho přítomnosti nevyužít ve vlastní prospěch? Spěchala do kuchyně, ale Kamal ji poslal ven.

„Vy jít za vašimi hosty, slečno Clarisso. Tady všechno pod kontrolou.“

Podle zvuků byli návštěvníci na verandě a Olive se nechala přemluvit, aby jim zahrála. Clarrie se na okamžik zastavila v přítmí opodál a při poslechu vzletné melodie a pohledu na sestřin soustředěný, vášnivý výraz ve tváři se neubránila emocím. Olive nikdy nebyla tak šťastná, jako když ji pohltila hudba nebo když stála před malířským stojanem. Clarrie zaplavila vlna ochranných citů. Musí se postarat o to, aby sestra mohla svůj talent dál rozvíjet. Musí zvrátit osud čajové plantáže, aby jí zajistila budoucnost. Potřebovali kapitálovou injekci, která by jim pomohla překonat hubené období, než zcela dorostou nové čajovníky. Potřebovali investora. Pozorovala Wesleyho, jak odpočívá v křesle, očividně ponořený do vlastních myšlenek. Potřebovali peníze, které jim mohli poskytnout právě Robsonovi a jim podobní. Přesvědčit Wesleyho bude nejspíš obtížné a přimět otce ke spolupráci ještě těžší, ale musí to zkusit. Začne tím, že na Wesleyho Robsona bude milejší.

Jakmile Olive dohrála a muži zatleskali, Clarrie se zhluboka nadechla a vstoupila do světla lamp. Harry okamžitě vyskočil na nohy.

„Slečno Belhavenová, vypadáte nádherně. Doufám, že je vám lépe?“

Usmála se. „Mnohem lépe, děkuji.“

Wesley na ni užasle zíral, jako by ji viděl poprvé v životě. Teprve potom se zvedl a odsunul židli vedle sebe.

„Nechcete se posadit?“

Přikývla a usedla na místo, které jí nabídl.

„Jak vám šlo rybaření?“ zeptala se.

Harry se ihned pustil do sáhodlouhého vyprávění o vodo pádu, průzračnosti říčních tůní a velikosti ryb. Clarrie si po celou dobu uvědomovala, že ji Wesley pozoruje, a tázavé povytažení jeho zjizveného obočí nevypovídalo nic o tom, co si skutečně myslí. Od jejich ranního konfliktu, kdy ho obvinila z arogance a naznačila mu, že rozhodně není přítelem Belhavenových, byl před ní zjevně ostražitý. Má-li být

její plán na získání půjčky úspěšný, bude ho muset nejprve nějak uklidnit.

Když se Harry konečně odmlčel, aby se nadechl, Clarrie se obrátila k Wesleymu a usmála se. „Pane Robsone, doufám, že vás naše Khásíjské vrchy okouzly stejně jako vašeho přítele.“

Podezíravě zkoumal její tvář, jako by se domníval, že se ho snaží obelstít.

„Moc se mi líbí,“ řekl. „Vyzářují divokou krásu, kterou jsem jinde v Ásámu nenašel.“

Tentokrát přejela očima ona jeho, ale působil zcela vážně. „Nechtěl byste si zítra prohlédnout naše hospodářství? Plantáže vzkvétají a produkujeme velice lahodný, prvotřídní čaj. Nemám pravdu, otče?“

Jock se zamračil. „Chceš snad, aby konkurent odhalil všechna naše tajemství?“

„Žádný konkurent,“ opáčila pohotově Clarrie. „Kolega plantážník. Také pěstitel čaje.“

Wesley ji upřeně pozoroval a nedokázal skrýt překvapení nad tím, že ho obhazuje.

„Koneckonců,“ pokračovala, „potřebujeme se navzájem, pokud chceme prosperovat. Na trhu je přece místo pro všechny, ne?“

Wesley se konečně usmál. „Máte pravdu, slečno Belhavenová, nikdo z nás nedokáže přežít sám. A byl bych rád, kdybyste mě tu provedla.“

„Ne,“ vyštěkl Jock. „Prohlídku povedu já.“

Zavládlo rozpačité ticho. Clarrie změnila téma a zeptala se Wesleyho na život v údolí. Jeho motto podle všeho znělo: *Naplno pracovat, naplno se bavit*. Dlouhé hodiny trávil zaučováním se v oboru a volné chvíle si zpříjemňoval příležitostnými dostihy v Tezpuru nebo loveckými výpravami.

„Wesley není typ člověka, který by si večery krátil hrou karek v klubu,“ vložil se do toho Harry. „Nevydrží moc dlouho v klidu sedět.“

Kamal oznámil, že se podává večeře, a Clarrie je zavedla do zřídka používané jídelny. Její studenou zatuchlost tlumil praskající oheň a vlhké skvrny na stěnách byly potlačeny příjemným světlem svíček. Upovídaný Harry se u stolu staral o bohatou konverzaci a Clarrie ho rozesmávala veselými historkami o obyvatelích Šilaungu. Také Olive působila nezvykle živě. Clarrie dbala na to, aby se její otec co nejvíce zapojoval do hovoru a udržoval si tak dobrou náladu. Prozatím to s pitím nepřeháněl a zdálo se, že mu ta vzácná společnost prospívá. Wesley tomu ke Clarriině úlevě napomáhal tím, že respektoval otcovy bohatší znalosti o Ásámu a ptal se ho na všechno možné, od druhů bambusů až po rozdíly ve složení půdy. Jockovi to lichotilo a začal mladšího muže pozvolna brát na milost.

Večeře probíhala natolik dobře, že se Clarrie rozhodla znovu zavést řeč na pěstování čaje.

„Co je nového na Oxfordské plantáži?“ zeptala se jejich hosta.

Wesley nadšeně vykládal o mechanizaci a obrovských nových strojích na sušení a válcování čajových lístků, které právě instalovali.

„To je cesta vpřed,“ prohlásil. „Úspory z rozsahu a hromadná výroba.“

„Vždycky ale bude poptávka i po čaji s jemnější chutí,“ namítla Clarrie, „který se pěstuje ve vyšších nadmořských výškách a sklízí se na začátku sezóny.“

Wesley pokrčil rameny. „Možná – pokud je plantáž dobře spravovaná. Jenže spousta těch menších zkrachovala, protože jsou prostě příliš nákladné a jejich postupy neefektivní.“

„Například?“ zamračil se Jock.

„Systém práce,“ odvětil Wesley. „Potřebujete mít dělníky na místě po celý rok, bez ohledu na sezónu, ne aby si přicházeli a odcházeli, jak se jim zachce nebo když je třeba špatná úroda.“

Clarrie ztuhla, když slyšela otcovu nabroušenou reakci. „Mám za to, že spokojený pracovník je výkonný pracovník.“

Naši sběrači žijí ve vesnicích a každý večer se vracejí domů ke svým rodinám, jak se sluší a patří.“

„To i ti naši,“ podotkl Wesley. „Jen žijí na plantážích, kde můžeme jejich čas lépe využít.“

„Jako kolečka ve stroji.“ Jock byl kousavý.

„Je to tvrdá práce, ale jednáme s nimi spravedlivě. Mnozí z nich pocházejí z mnohem horších míst, kde nemají šanci se uživit.“

Clarrie, jež si náhle vzpomněla na Amina nemocného syna, se nemohla nezeptat: „Když se jim žije tak dobře, proč je musíte nutit do závazných smluv, abyste si je udrželi?“

Wesley na ni vrhl pronikavý pohled. „Nikoho nenutíme zůstat, ale když kuliům dovolíte, aby přicházeli a odcházeli, jak se jim zlíbí, celý systém se zhroutí. To se neděje v žádném odvětví, proč by zrovna čajový průmysl měl být výjimkou?“

„Ani když se nakazí malárií a nemůžou se léčit?“

Přimhouřil oči. „Zní to, jako byste mluvila o někom konkrétním.“

„Ne.“ Clarrie zrudla. „Myslela jsem to obecně.“

„Máme lékaře, kteří se starají o zdraví kuliů i jejich rodin,“ poznamenal Wesley. „Zřejmě jste špatně informovaná.“

Jock bouchl do stolu. „Moje dcera je velmi dobře informovaná. Nikdy toho nebudete vědět o čaji tolik jako ona.“ Jeho rozhořčení sílilo. „A neopovažujte se obviňovat malé plantáže z poklesu cen čaje. Nemůže za to naše údajná nehospodárnost – to velké chamtivé plantáže, jako je ta vaše, to začaly přehánět s výsadbou. Pěstujete příliš mnoho podřadného čaje. A tím, že využíváte všemožné novátorské mašiny a spravujete plantáže jako fabriky, situaci jenom zhoršujete. Možná rozumíte kotlům a zemědělským pluhům, mladý Robsone, jenže čajovnictví je něco úplně jiného. Tam nemůžete zavádět přísný systém a pravidla.“

„Jistěže můžeme!“ Wesley byl stejně rozohněný jako Jock.

„V tomhle směru se mýlíte.“

„Možná tu je prostor pro obě metody,“ nadnesla Clarrie ve snaze zmírnit prudkou výměnu názorů a v duchu se proklínala za to, že mladého plantážníka vyprovokovala.

„Ne, není!“ prohlásili současně Jock i Wesley.

Harry se nuceně zasmál, stupňující se rozepře mu začínala být nepříjemná. „Musím říct, slečno Belhavenová,“ zvolal, „že na mladou dívku toho víte o obchodu s čajem opravdu hodně. Nejlepší bude nechat tyhle věci na mužích, nemyslíte? Co kdybyste mě zítra, až se chlapi budou věnovat obhlídce plantáže, spolu se sestrou doprovodila na ryby?“

„Ach ano!“ vyhrkla okamžitě Olive. „Nebylo by to úžasné, Clarrie? Mohla bych si vzít svůj skicák.“

„Jste i malířka?“ vykřikl Harry, aby využil změny tématu.

„A velmi dobrá,“ podotkla Clarrie, jež potlačila rozhořčení nad vojákovými znevažujícími poznámkami na její adresu. „Mohla by sis vzít i svůj stojan a barvy.“

Olivina tvář se rozzářila. „Ano, prosím.“

„Takže domluveno.“ Harry se radostně usmál.

Krátce nato se Clarrie s Olive vzdálily a nechaly muže kouřit. Clarrie přemluvila sestru, aby si šla lehnout, a slíbila jí, že si přivstanou a vyrazí s panem Wilsonem k vodopádu. Sama se posadila na verandě a naslouchala tlumené debatě, která k ní doléhala z jídelny. Její otec a Wesley se stále přeli ohledně produkce čaje. Clarrie se cítila příliš vyčerpaná. Představa, že by některého z těch tvrdohlavých mužů mohla přesvědčit, byla pošetilá. Na to si byli příliš podobní.

O půl hodiny později hosté vyšli ven a rozloučili se.

„Myslím, že váš otec je poněkud unavený,“ poznamenal Harry. „Odešel do své pracovny.“

Clarrie přikývla. Harry jí poděkoval za večeři a uklonil se na rozloučenou. Wesley na ni vrhl jeden ze svých troufalých, zkoumavých pohledů. Clarrie měla podezření, že je z ní stejně nejistý jako ona z něj. Když k němu natáhla ruku, uchopil ji, jako by jí chtěl potrást, ale pak si to rozmyslel. Zvedl ji ke rtům a jemně ji políbil. Clarrie při tom doteku

vytřeštila oči a projela jí vlna vzrušení. Wesley ji pozoroval a jeho tmavé obočí se tázavě povytáhlo, jako by z ní tu emoci vycítil. Držel její ruku déle, než bylo zdvořilé. Clarrie ji neodtáhla.

Harry si odkašlal. „Robsone, starej brachu, tak už pojď.“

„Děkuji vám za příjemný večer,“ zamumlal Wesley a pustil její ruku.

Clarrie pocítila absurdní zklamání, že odchází. „Bylo mi potěšením,“ odvětila.

Skepticky se na ni pousmál, jako by si myslel, že si z něj utahuje. „Na zítřek jsem opravdu zvědavý.“ Obrátil se k odchodu.

„Pane Robsone,“ zastavila ho Clarrie. „Malé varování ohledně mého otce. O Indii a čaji toho ví opravdu hodně. Prosím, naslouchejte mu. Je to hrdý muž, pokud si však zís-káte jeho respekt, bude naslouchat i on vám.“

Wesley se chystal něco namítnout, ale nakonec se ovládl. S krátkým přikývnutím se otočil.

Vzápětí si to už oba muži hlasitě rázovali po schodech a volali na své koně. Clarrie sledovala, jak nasedají a za svitu pochodní svých nosičů klusem projíždějí branou. Několik minut pozorovala, jak v záři ohňů postupují mezi stromy. Pak zajeli za kopec a zmizeli.

3. kapitola

Clarrie se probudila v časných ranních hodinách, plná obav o Amu a jejího syna. Hlava jí dosud třeštila bolestí po úderu z předešlého dne, ale nevěnovala tomu pozornost a po špičkách vyšla z pokoje. O deset minut později už vklouzla do dvora Amina domu, skrčila se pod nízkou doškovou střechou a zavolala na svou starou chůvu.

Ama, zahalená v šátku, se ztuhle přibelhala. Vypadala vyčerpaně. Clarrie na ni promluvila směsicí angličtiny a khásijštiny.

„Jak je na tom Ramša? Poslal Kamal ty léky?“

Ama s unaveným úsměvem přikývla. „Děkuji. Spí už lépe. Horečka ustoupila. Ale je tak slabý – jen kost a kůže. Bojím se, že ho objeví dřív, než se uzdraví.“

„Tady je přece v bezpečí, ne?“ snažila se ji uklidnit Clarrie.

Ama vypadala nervózně. „Kdo ví... Lovcům kuliů je jedno, jak daleko utěčou. A vždycky se najde někdo, kdo pro pár rupií zradí ostatní.“

„Nemusíš se bát. Nedovolíme, aby mu někdo ublížil. Pár týdnů na zdravém horském vzduchu a tvoje kuchařské umění ho určitě vyléčí.“ Clarrie se povzbudivě usmála.

Ama rozpráhla ruce. „Máte dobré srdce, memsáhib. Stejně jako vaše matka.“

Objali se. Clarrie si uvědomila, jak je teď Ama drobná; jako křehký ptáček. Coby holčičce jí Amino objetí připomínalo velký, chránící strom. Chůva byla mnohem vřelejší než její vlastní matka a Clarrie ji následovala jako stín. Často posílali Kamala, aby ji vyzvedl z Amina domu a vyčinił jí, že v části pro služebnictvo nemá co dělat. Jenže Clarrie už jako malá cítila, že Ama je důležitá osoba. Byla matriarchou své rodiny a majitelkou jejich domu, protože mezi Khásii se majetek předával prostřednictvím žen. Clarrie vyrostla v prostředí, kde ženy měly své postavení a byly respektovány. Otec podporoval její nezávislost a nikdy ho nenapadlo držet ji výhradně doma. Při návštěvách jiných anglo-indických domácností ji vždycky udivovalo, jak omezený a nudný život tamní ženy vedou.

Clarrie se tyto myšlenky honily hlavou i ve chvíli, kdy za svítání klusala zpátky k Belgúri.

Náhle se zpoza stromů po její levici vynořil jezdec. Vyděšeně přitáhla Princovy otěže. Ryzáka a svalnatou postavu muže na něm poznala dřív, než v přítmí mohla rozeznat jezdcovu tvář. Wesley.

„Co tady děláte?“ vydechla.

„Hledám vás,“ řekl na rovinu. „Napadlo mě, že si možná za úsvitu vyrazíte na projížďku. Kde jste byla?“

Clarrie zaváhala. Trochu ji vyvedl z míry. „Jen jsem se projížděla.“

Přiblížil se k ní a jejich koně do sebe začali zvědavě strkat čenichem. „Nechtěla byste ještě chvíli pokračovat?“ zeptal se. „Podívat se na východ slunce?“

Pocítila záchvěv vzrušení a přikývla. „Tak dobře. Z vrcholu Belgúri je pěkný výhled. Pojeďte za mnou, ukážu vám ho.“

Stoupali do kopce hustě porostlého stromy, objeli usedlost a kličkovali po strmé cestě, kterou Clarrie tak dobře znala. Po dvaceti minutách se za kakofonického zpěvu ptáků vynořili na mýtině, kde stezka končila. Před nimi se tyčil skalnatý útvar. Clarrie sesedla z koně a přivázala Princovy otěže ke keři.

„Když tam vylezeme, uvidíme slunce nad Himálajem. Je to trochu náročné. Chcete jít dál?“

Překvapeně povytáhl obočí. „Samozřejmě, pokud to zvládnete...“ Při pohledu na její posměšný výraz se odmlčel.

Clarrie nečekala, až její společník sesedne, zamířila ke skalám a vytáhla se na první balvan.

„Pospěšte si, jestli chcete stihnout východ slunce!“ zavolala.

Dál už to bylo jen šplhání po čtyřech po řadě kamenů a kluzké suti, poseté křovinami. Ve spěchu, aby už byla nahoře, Clarrie ztratila rovnováhu a rychle se chytila malého keře. Šokovaně vykřikla, neboť jí velký trn propíchl jezdeckou rukavici a zabodl se jí do dlaně. Pustila se a sjela dozadu, přičemž si přes rajtky odřela kolena. Její pád zastavil Wesley, který k ní přiskočil a přimáčkl ji k zemi.

Leželi, ztěžka oddechovali a Wesleyho vypracované tělo se tisklo k jejímu. Jeho dech jí hřál na tváři. Srdce jí bušilo jako kopyta koní v plném trysku a to Wesleyho na tom bylo podobně – cítila jeho tlukot. Ani jeden z nich se nepohnul.

„Zranila jste se?“ zeptal se nakonec.

Zalapala po dechu. „Na ruce – chytila jsem se trnitého keře.“

„Ukažte.“ Otočil se a uvolnil své sevření, aby si mohl prohlédnout tu ruku. Opatrně jí sundal rukavici. Špičku trnu měla stále zapíchnutou v dlani. „Nehýbejte se,“ řekl a rychlým pohybem vytáhl zbylý kousek ostnu.

Clarrie sebou trhla a potlačila výkřik. Wesley sáhl do kabátu, vytáhl placatku a kápl Clarrie na ránu trochu whisky.

„Au!“ vyjekla Clarrie. „Bolí to jako čert.“

Zašklebil se. „Dejte tomu chvilku.“ Přidržel její ruku ve své.

Clarrie se s přemáháním posadila a on si všiml jejích odřených kolenou.

„Pěkně jste si je rozdrásala,“ poznamenal a znovu sáhl po placatce.

Odtáhla se. „Opovažte se! Vypadá to celkem dobře.“

Wesleyho výbuch smíchu se rozlehl po skalách. „Naprosto souhlasím. Vlastně vypadáte celá dost dobře.“ V přibývajícím světle si jeden druhého prohlíželi.

„A teď vážně, proč jste dorazil tak brzy?“ zeptala se Clarrie.

„Jak jsem řekl, chtěl jsem se projet. Vždycky se probouzím před svítáním. Harry tohle časné vstávání nesnáší. Napadlo mě, že už budete vzhůru, a měl jsem pravdu.“

„Takže jste nebyl na výzvědách?“

Wesley si odfrkl. „Na výzvědách?“

„Obhlížet terén – třeba vesnice. Jste typ člověka, který vždy myslí v první řadě na práci.“ Nespouštěla z něj oči. „Určitě nenápadně koukáte, koho byste tu mohl naverbovat.“

„A kdyby ano?“

Clarrie polkla. „Pak bych vás upozornila, že marníte čas. Khásiové nemají o práci na velkých plantážích zájem. Jsou to především chovatelé dobytka – jsou příliš spjatí s půdou, než aby se potulovali mimo tyto kopce, ať už je úroda sebesthorší.“

Naklonil se blíž a přimhouřil své zelené oči. Intenzita jeho pohledu jí nedovolila odvrátit zrak. Měla pocit, že jí vidí do duše a ví, že něco skrývá.

„Jela jste do vesnice,“ podotkl tiše. „Viděl jsem vás.“

Clarrie zalapala po dechu. „Sledoval jste mě!“

Nepopřel to. „Proč jste nechtěla, abych věděl, kde jste byla? Něco přede mnou tajíte. Neukrýváte některého z našich uprchlíků, že ne?“

Clarrie hrůzou polilo horko. „Samozřejmě že ne,“ zalhala. „A vy nemáte právo plížit se kolem Belgúrí nebo mě sledovat!“

V jeho úsměvu nebyl ani náznak kajícího. „Fascinujete mě. Jste pro mě záhadou, Clarisso. Nejdřív to vypadalo, že mě nesnášíte, ale včera večer jste byla jiná. Laskavá a pozorná – a tak krásná. Tu divošku, která tu cválala po okolí jako domorodec, vystřídala dospělá žena. Musím přiznat, že mě to uchvátilo.“ Přisunul se ještě o něco blíž. „Byla jste jenom uctívá hostitelka, nebo se váš názor na mě změnil stejně jako ten můj na vás?“

Clarrie na něj zírala a tváře jí při jeho smělejších slovech jen hořely. Neměla by tu s ním vůbec být. Co ji to napadlo? Ztěžka polkla.

„Možná jsem vás zpočátku soudila příliš přísně,“ připustila. „Vykročili jsme špatnou nohou. Nechci, abyste o nás Belhavenových smýšlel špatně, bez ohledu na to, co se přihodilo v minulosti. Vlastně jsem doufala, že bychom mohli spolupracovat – že byste mohl své podnikání propojit s tím otcovým.“

„Podnikání?“ Wesley zaklonil hlavu a drsně se uchechtl. „Ach, Clarisso! Vy celou dobu kujete pikle ohledně otcovy plantáže, a já si bláhově myslel, že jste milá, protože se vám líbím.“

„Líbíte se mi,“ odvětila rychle Clarrie.

„Ale?“ pobídl ji Wesley.

„Ale zároveň jsem v tom viděla příležitost, že byste pro dobro obou našich podniků mohli s mým otcem pohřbít

dosavadní neshody. Myslela jsem, že když uvidíte naši plantáž a její velký potenciál, mohl byste mít zájem... no... poskytnout nějaký kapitál...“

Wesley na okamžik ztratil řeč. „Hledáte investory? To je na tom váš otec tak špatně, že by přišel žebrat k Robsonovi?“

Jeho slova se Clarrie dotkla. „Nikdy bychom nežebrale! A nejsme na tom zase tak zle – prostě jen procházíme obtížnějším obdobím. Jsem si jistá, že se najde spousta jiných, kteří po příležitosti podnikat s mým otcem skočí s nadšením. Prostě jsem vám jen chtěla dát první nabídku.“

Wesley ji nečekaně vzal za ruku a usmál se. „Jste skutečně pozoruhodná mladá žena. Jock Belhaven netuší, jaké má štěstí.“

Sklonil hlavu a vtiskl jí polibek na poraněnou dlaň. Clarrie při jeho doteku zalapala po dechu. Jejich oči se setkaly a pak si ji k sobě přitáhl. Neochvějně ji políbil na rty. Vytřeštila překvapeně oči, ale neodstrčila ho. Zaváhal, poté se pousmál, uchopil její tvář do dlaní a znovu ji políbil; dlouhým, vroucím, dychtivým polibkem, ze kterého se jí zatočila hlava.

Když své rty odtáhl, srdce jí bušilo jako splašené. Na jednu stranu byla pohoršená jeho nestoudností, ale na druhou toužila po dalším políbení. Ten pocit ji rozechvíval až do morku kostí.

Wesley si ji zkoumavě prohlížel. „Vy byste pro svého otce a Belgúri udělala opravdu cokoli, vidíte?“

„Jak to myslíte?“ zeptala se ochraptělým hlasem Clarrie.

„Flirtujete s nepřitelem. Dokonce jste dovolila Robsonovi, aby vás políbil. Jak daleko byste byla ochotná zajít, milá Clarrie?“ Přejel jí troufalým pohledem.

V tu chvíli zvedla zdravou ruku a vlepila mu pořádnou facku. S rozjařeným výrazem ve tváři její ruku chytil.

„Teď si budete hrát na nevinnou holčičku, pohoršenou chlapeckými návrhy.“ Zasmál se. „Ale viděl jsem vám to na očích, Clarrie. Víím, že jste žena, která dokáže reagovat na

mužský polibek. Možná to děláte, abyste získala peníze pro otcovu drahocennou čajovou plantáž, přesto si myslím, že se vám to líbilo.“

Kdyby jí nedržel ruku, udeřila by ho za jeho nehorázná slova znovu. Taková arogance!

„Nelichotíte si,“ rozohnila se. „Rozhodně jsem si to neužívala. Ale v jednom máte pravdu – zajímáte mě jen natolik, nakolik můžete pomoci Belgúrí. Nepředpokládám však, že by vás to nějak trápilo. Jste Robson, takže vás nepochybně zajímá především to, jestli pro vás představujeme dobrou obchodní příležitost.“

Wesley pustil její ruku. „No, vy si teda neberete servítky. Mluvíte jako pravá Belhavenová.“

Clarrie se od něj odvrátila a vydrápala se na nohy. Skály kolem nich růžově zářily. Wesley ji uchopil za paži.

„Ne tak rychle. Slíbila jste, že mi ukážete východ slunce. Tak jdeme,“ pobídl ji.

Vyrazil napřed, vyškrábal se na poslední výstupek a napřáhl ruku, aby jí pomohl. Nechala se jím vytáhnout kolem trnitého keře a v příští minutě už stáli na vrcholu kopce obklopeni rozeklanými skalami – právě ve chvíli, kdy se slunce vyhouplo nad východní hřeben. Clarrie ukázala na sever k zasněženým vrcholům Himálaje. Wesley se na ně užasle zahleděl.

„Takhle jasně jsem je ještě nikdy neviděl,“ vydechl. „Jako střecha samotných nebes.“

Clarrie ho pozorovala. Většinou byl buď arogantní, nebo uštěpačný, ale teď na okamžik zahlédla jiného Wesleyho – muže, jenž pokorně obdivoval tu nespoutanou krásu. Jeho drsné rysy, naplněné úžasem, vypadaly téměř chlapecky. Mlčky tam stáli, zatímco slunce nabíralo na síle. Pak kolem s křikem proletěl papoušek a tu kouzelnou chvíli přerušil.

„Měla bych se už vrátit,“ podotkla Clarrie. „Olive bude nervózní, že nestihneme tu rybářskou výpravu. Docela si oblíbila vašeho přítele, pana Wilsona.“

Wesley zabručel. „Vy už poněkud méně, že? Měla jste vidět svůj výraz, když řekl, že byste měla nechat obchodní záležitosti na mužích.“

Clarrie si odfrkla. „Na takový přístup jsem zvyklá – v Šilaungu se s ním setkávám neustále. Ale povězte mi, co je tak šokujícího na tom, že se v rodinách bez synů o podnik zajímají dcery?“

Ústa se mu zkřivila do jakéhosi polousměvu. „V tom asi máte pravdu.“

„Zapojuje se některá z Robsonových žen do vašich rodinných záležitostí?“ zeptala se Clarrie.

„Ne,“ připustil Wesley.

„No, ten den přijde,“ prohlásila Clarrie. „Moje generace se nespokojí s tím, že bude mužům hrát druhé housle. Četla jsem, co se děje v Anglii – věci se už mění.“

Wesley se ušklíbl. „Myslíte těch pár zvláštních žen, které se dožadují volebního práva? To nezískají – ne za našeho života.“

„Nebuďte si tak jistý.“

Wesley se zasmál. „Koukám, že Jock Belhaven na své plantáži vypěstoval radikálku. Nevím, jestli s ním vůbec chci obchodovat.“

Clarrie se na něj znepokojeně zadívala. „Prosím, zachovejte si otevřenou mysl, nic víc po vás nežádám.“

Když se chystali slézt ze skalního výběžku, zeptal se: „Proč váš otec nechtěl, abyste mě provedla po plantáži?“

Clarrie se začervenala. „To opravdu netuším.“

„Měl obavy, že bychom se mohli spřátelit?“ nadhodil Wesley.

„Nemyslím si,“ odvětila suše Clarrie, „že by se zrovna tímhle musel znepokojovat.“

Zatímco sestupovali dolů, slyšela Wesleyho potlačovaný smích.

Clarrie si výlet na ryby užila víc, než očekávala. Harry jí půjčil Wesleyho prut, speciální model značky Hardy z Northumberlandu.

„Země Belhavenových,“ prohlásila Clarrie. „Přinese mi štěstí.“

Přinesl jí středně velkého mahsíra, kterého jim sluhové připravili s rýží k obědu. Potom podřimovala v příjemném slunečním svitu, zatímco Olive malovala a povídala si s Harrym. Jakmile se však začaly prodlužovat stíny, zatoužila se vrátit a zjistit, jestli si Wesley s jejím otcem porozuměli.

Zatímco si balila věci, na mýtinu přicválal Wesley s pobouřeným výrazem ve tváři. Clarrie ztuhla. „Je všechno v pořádku?“

„Nemá to chybu.“ Neslezl z koně. „Váš zabeđený otec mě vyhodil ze své plantáže a zakázal mi tam znovu vkročit.“

„Co jste mu řekl, že se tak rozčilil?“ zvolala Clarrie.

„Skoro nic!“ vyštěkl Wesley. „Nedal mi šanci. Vy mi ji ale snad dáte.“ Seskočil ze sedla. „Poslouchejte, Clarrie.“ Uchoopil ji za paže. „Vaše plantáž je v mnohem větším průšvih, než jsem předpokládal.“

„V průšvih?“ zopakovala Clarrie. „To je nesmysl...“

„Nově vysazené stromky rostou chaoticky po celém svahu – tak, jak to dělají Číňané. Měli byste je pěstovat terasovitě a mnohem blíž u sebe. Víc keřů, víc lístků, větší zisk. A půda je tady naprosto nevhodná – málo písčitá. Váš otec kupoval Belgúri srdcem, ne hlavou. Podle mě se zajímal spíš o rybaření, než aby se staral o čaj.“

Clarrie ho zaraženě poslouchala. Než však stačila něco namítnout, Wesley pokračoval.

„A co se týče zpracování, je naprosto zastaralé! Pořád máte boudu plnou mužů, kteří válcují lístky ručně. To nikdy nebude rentabilní. Jediný způsob, jak zachránit plantáž před krachem, je spojit se s velkými firmami, abyste mohli používat moderní stroje a změnit výrobní postupy. Snažil jsem se to vašemu otci vysvětlit, ale vyhnal mě s nadávkami pryč!“

„To mě nepřekvapuje.“ Clarrie se konečně vrátil hlas. „Zdá se, že jste udělal všechno pro to, abyste ho urazil a znevážil. Belgúrí mu vydělávalo slušné peníze už v době, když jste vy běhal v krátkých kalhotách.“

Wesley ji pustil a zamračil se. „Časy se změnily. Domníval jsem se, že máte víc rozumu, ale vidím, že jste stejně zaslepená jako on.“

Clarrie mu odpověděla stejně výbušným tónem. „Belgúrí má budoucnost – až najdeme někoho, kdo dokáže pochopit, jak je výjimečné, a bude mít vůli udělat víc než jen kritizovat. Myslela jsem si, že byste takovým člověkem mohl být vy,“ řekla s pohrdavým pohledem, „ale vidím, že jsem se zmýlila. Můj otec měl pravdu, jste stejně úzkoprsý a sebeštrředný jako kterýkoli jiný Robson!“

„A vy Belhavenové jste taky všichni stejní,“ opáčil Wesley. „Nedokážete se prostě smířit s tím, že my Robsonové jsme v podnikání lepší než vy.“

Clarrie se od něj vztekle odvrátila. „Olive, sbal si věci. Jedeme domů.“

„Ale já jsem ještě neskončila,“ ohradila se sestra.

„Už se připozdívá,“ pronesla rázně Clarrie, „a čeká nás půlhodinová cesta.“

Harry, vyburcovaný jejich zvýšenými hlasy, vystoupil z řeky. Clarrie se nedala přesvědčit, aby zůstala déle.

„Děkuji vám za dnešní výlet,“ řekla, zatímco pomáhala Olive sbalit její sedlovou brašnu. „Doufám, že nás ještě navštívíte, pane Wilsone.“

„Bude mi potěšením,“ odvětil Harry. „A až příště zavítáte do Šilaungu, mohl bych vás třeba pozvat na čaj.“

„Ach, ano, prosím!“ odpověděla za obě Olive.

Clarrie si natáhla jezdecké rukavice, vyhoupla se do sedla a na rozloučenou se na Harryho usmála. „To by bylo velmi milé, děkuji.“

Rozzuřený Wesley stál opodál a zatínal čelist.

„Sbohem, pane Robsone,“ řekla stroze. „Nepředpokládám, že se v brzké době ještě uvidíme.“

Zíral na ni a oči mu žhnuly hněvem. Pocítila kratičký záchvěv zadostiučinění, že ho připravila o řeč. Když pobídla Prince do kroku, Wesley přiskočil a popadl otěže.

„Nechte ho!“ vykřikla.

„Poslouchejte mě,“ naléhal. „Je pošetilé odmítat mé rady. Belgúrí hrozí zkáza. Pokud brzy něco neuděláte, nezbude vám nic, co byste mohli nabídnout.“ Dál držel frkajícího Prince. „Zcela upřímně, to jediné, co váš otec ještě může nabídnout, jste vy!“

Clarrie v úžasu vytréštila oči a spadla jí brada. „Jak se opožujete!“ Vytrhla mu otěže z rukou.

Pobídla poníka do klusu a Wesley musel uskočit, aby nebyl podupán. Ujížděla do lesa a ohlédla se jen proto, aby se ujistila, že ji Olive následuje. Potřebovala být od toho příšerného chlapa co nejdál, a to co nejrychleji.

4. kapitola

V následujících týdnech měla Clarrie dostatek času přemýšlet o Wesleyho katastrofální návštěvě. Vasanta, místní jarní sezóna, byla mimořádně horká a nepřinesla obvyklé lehké deštíky, jež probouzely první křehké čajové pupeny. Sklidili, co se dalo, jenže zprostředkovatelé z Kalkaty nad úrodou nespokojeně krčili čelo a nabízeli za ni jen velice málo.

Horké a suché počasí pokračovalo i na začátku léta. Listy čajovníků rostly řidce a byly příliš malé. Marně čekali, až konečně zaprší.

„Monzun přijde brzy,“ předpovídal Kamal, „pokud to být vůle boží.“

Ve vesnici prostřednictvím rituálního obřadu *púdža* prosili bohy, aby seslali déšť, neboť kopcovité pastviny byly vyprahlé a dobytek stále vyhublejší. Clarrie slyšela bubnování od svítání až do soumraku.

Největší starosti jí ale dělal otec. Od Wesleyho ničující návštěvy opět upadl do hluboké deprese, jako by už nevěřil v budoucnost Belgúří. Clarrie mladého plantážníka proklínala za to, že do otcovy už tak dost ztrápené mysli zasel další pochybnosti. Snažila se mu zvednout náladu, jenže on se raději zavíral ve své pracovně a opíjel se do němoty.

V takových chvílích Clarrie přemítala, zda bylo moudré odmítnout Wesleyho rady a pomoc, i když z nich číselá kritika a zášť. Podřídit se požadavkům větší plantáže a přistoupit na jakékoli podmínky, které by nabídli, dost možná představovalo jedinou šanci na přežití. Wesleyho předpověď, že jim hrozí zkáza, se totiž každým dnem stávala reálnější.

V zoufalství se tuto záležitost pokusila probrat s Jockem, ale ten byl natolik zdrcený, že vůbec uvažuje o dohodě s Robsonovými, že to Clarrie rychle vzdala.

„Děvče, ty netušíš, jací jsou,“ hartusil. „Jsou bezohlední, příšerně bezohlední! Můžou si tě naklonit sliby, ale nedodrží je. Robsonové nebudou spokojení, dokud z tebe nevytáhnou poslední penci.“ Jeho skelné oči na ni zděšeně hleděly. „Mého otce zruinovali a připravili ho o podnik, který by mi mohl předat. Měl jsem na vybranou: buď jít pracovat pro bratrance Jareda v jeho mizerném malém hostinci v Newcastlu, nebo vstoupit do armády.“ Rozčilením ho polil pot. „Všechno jsem vybudoval sám. Celý život jsem tvrdě pracoval a šetřil. Belgúří je moje. Ať se propadnu, jestli dovolím, aby mi všechno vzali i podruhé!“

„Nevezmou, otče,“ řekla Clarrie a snažila se ho uklidnit, „samozřejmě, že nevezmou. Najdeme jiný způsob, jak to zvládnout.“

Jestliže se Clarriino rozhořčení vůči Wesleymu postupně zmírňovalo, v následujícím týdnu se situace náhle změnila. Ama za ní přiběhla na plantáž, celá rozrušená a se slzami v očích.

„Je pryč! Odvedli ho!“ naříkala. „Odvlekli ho zpátky. Mého milovaného chlapce!“

„Ramšu? To ne!“ Clarrie zalapala po dechu.

„Ano, mého Ramšu.“ Ama se zhroutila Clarrie do náruče.

Clarrie s ní spěchala zpět do domu a snažila se starou chůvu utěšit. Když s ní pak seděla na schodech verandy a po doušcích jí podávala vodu s citronem, dozvěděla se, že do jejího příbytku vtrhli tři surovci a odtáhli jejího nemocného syna pryč.

„Jsi si jistá, že byli z Oxfordu?“

Ama přikývla. „Přý z něj musí udělat exemplární případ, jinak utečou i ostatní. Snažila jsem se je zastavit. Ale přišli, když muži byli s dobytkem na kopci. Srazili mě na zem a ohniště zaházeli hlinou. Celou dobu Ramšu tloukli velkou holí. Nevím, jestli svého drahého chlapce ještě někdy uvidím...“ Zavzlykala a zlomil se jí hlas.

Clarrie ji pevně objala. Tohle měl na svědomí Wesley. Unáhleně se do něj pustila kvůli jeho zacházení s dělníky a vzbudila v něm podezření. Druhý den ráno ji sledoval s jediným úmyslem – odhalit uprchlíka. Tím si byla jistá. Jeho řeči o tom, že chce vidět východ slunce a vyjet si s ní na koni, představovaly pouhou zástěrku. Jak jen mohla být tak hloupá, že si to neuvědomila! Zaplavila ji vlna hanby a hněvu. Přivedla Wesleyho k Ramšovi a nesla odpovědnost za jeho dopadení. Nikdy si to neodpustí.

Clarrie vzala Amu do domu a spolu s Kamalem se ji snažili utěšit čajem a sladkostmi. Ama však nechtěla zůstat a nechat se konejšit. Vrátila se do vesnice a začala truchlit pro svého ztraceného syna, jako by už byl mrtvý.

Jak se jejich situace zhoršovala, Clarrie se ze všech sil snažila uchránit Olive před pravdou. U příležitosti jejich čtrnáctých narozenin jí slíbila, že si spolu vyrazí do Šilaungu, a o chystaném výletu poslala zprávu Harrymu. Nejdřív navštívily jeptišky v misi, kde dřív učivala jejich matka, a pak je Harry pozval na čaj do hotelu Pinewood, přičemž Olive pochválil skici, které mu ukázala.

„Nádherné kresby ptáků,“ rozplýval se. „Tolik úžasných detailů.“

Olive byla nadšená a několik obrázků mu věnovala. Při odchodu Harry uchopil Clarrie za loket a rozpačitě se jí zeptal, jestli se ozval Wesley.

„Ne,“ odvětila stroze, „ani o to nestojím. Proč se ptáte?“

Zrudl. „No, vím, že jste se nepohodli kvůli vašemu otci, ale měl jsem dojem, že se do vás Robson tak trochu zakoukal.“

Clarrie se ušklíbala. „Myslím, že se mýlíte. Pan Robson se podle všeho zajímá jen o sebe a svůj vlastní prospěch.“ Viděla jeho rozpaky a rychle dodala: „Promiňte, vím, že je to váš přítel, ale pan Robson a já se k sobě zkrátka nehodíme.“

Harry se rozzářil. „Takže by vám nevadilo, kdybych... ehm... vás navštívil, až budu mít příště volno?“

Clarrie na něj zaraženě zírala. Kontakt s mladým důstojníkem udržovala jen proto, aby udělala radost Olive. Sama k němu necítila žádnou náklonnost. Pohlédla na sestru a opatrně odpověděla: „Olive i já vás rády uvidíme. Jste velmi laskavý, že ji povzbuzujete v kreslení, a vašeho přátelství si opravdu váží.“

Zatvářil se trochu zmateně, ale přikývl a vřele jí stiskl ruku. Jakmile se sestrou došly ke Kamalovi, který na ně čekal venku, Olive ji štípla do paže.

„Co ti to říkal?“ zeptala se dotčeně. „Je to můj přítel. Snažíš se mi ho přebrat. To není fér!“

„Neblázní,“ opáčila Clarrie. „O pana Wilsona nemám zájem. Dělá to jen kvůli tobě.“

„Chce tě znovu vidět, co?“ durdila se Olive. „Předstírá, že se mu líbí moje obrázky, jen aby se ti zavděčil.“

„Líbí se mu, protože jsou opravdu krásné,“ ujišťovala ji Clarrie. „Přisahám, že pana Wilsona vnímám pouze jako tvého přítele. O žádný jiný vztah s ním nestojím.“

To Olive patrně uklidnilo, jenže během následujících týdnů začala Clarrie od mladého důstojníka dostávat zamilované dopisy, které okamžitě házela do ohně a neodpovídala na ně. Předpokládala, že osaměle trčí v odlehlých kasárnách a ona je zřejmě jedinou vhodnou mladou ženou, na niž doposud narazil. Jeho zájem opadne, jakmile potká někoho vhodnějšího nebo se k němu donese dostatek hanlivých poznámek o Belhavenových, které ho odradí.

Místní dohady o tom, kdy konečně přijde monzun, přerostly v horečné očekávání. Druhá sklizeň čajovníků byla stejně mizerná jako ta první. Clarrie s rostoucími obavami dohlížela na proces zavadání, válcování a fermentace čaje. Jakmile se zčernalé lístky usušily a roztrídily, zbylo jich sotva dost na to, aby naplnily půl tuctu beden.

Když dorazil zprostředkovatel, zběžně se podíval na jejich Orange Pekoe a prohlásil, že je výrazně horší než ten z minulé sezóny. Odjel, aniž by cokoli koupil. Clarrie si vyjela na vzdálený vrchol kopce, kde žil poustevník, a hořce se rozplakala. Jejich problémy jí připadaly neřešitelné.

Zničehonic se objevil svámí. Jeho svraštělé tělo se opíralo o dlouhou hůl a hleděl na ni svýma zvlhlýma očima. Otřela si slzy a pozdravila ho sepjatými dlaněmi a skloněnou hlavou.

Usmál se a promluvil na ni laskavou hindštinou. Moc jeho slovům nerozuměla, ale soucit v jeho hlase ji upokojoval. Dřepl si vedle ní a začal zpívat: jeho tenký vysoký hlas se nesl mýtinou jako zpěv ptáků. Když skončil, mlčky tam seděli a Clarrie zaplavil zvláštní klid. Nesmí ztrácet naději, říkal jí svámí; má před sebou cestu, po níž musí jít a věřit, že všechno dobře dopadne.

Když se Clarrie chystala k odchodu, stařec se čile postavil na nohy a zvedl ruku, aby jí požehnal. Vytáhla z kapsy

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Co šeptá srdce.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.